

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **A. P.**, zastoupeného JUDr. Petrou Zemanovou Hlomovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Slavíkova 1568/23, za účasti **Krajského úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem v Karlových Varech, Závodní 353/88, a osoby zúčastněné na řízení Z. F., v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2004, č. j. 58 Ca 59/2003 - 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem krajského soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 58 Ca 59/2003 - 70 byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 14. 3. 2003, č. j. 202/RR/RO/SP/03, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Jáchymově ze dne 4. 12. 2002, č. j. výst./5450/1109/01/Kj o nařízení odstranění nepovolené stavby - zasklené nástavby na stávající přístavbě v uliční části domu umístěného na pozemku p. č. 1037 v k. ú. J. Krajský soud především odmítl žalobní námitku stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nicotné pro absolutní nedostatek pravomoci takové rozhodnutí vydat, protože nařídil odstranění stavby z titulu absence povolení u stavby, jež povolení nepodléhá a která byla stavebnímu úřadu ohlášena. Je tomu tak proto, že stěžovatelem realizovaná změna stavby nespĺňovala znaky stavební úpravy podle ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s ustanovením § 139 odst. 3 písm. c) citovaného zákona,

protože stavební úpravou změnil vzhled stavby, resp. výškové ohraničení stavby. Ohlášení podle ustanovení § 57 stavebního zákona proto nepřicházelo v úvahu. Podle názoru krajského soudu nebyla důvodná ani žalobní námitka stěžovatele, který tvrdil, že mu správní orgán prvního stupně porušením ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neumožnil seznámit se před vydáním rozhodnutí s obsahem spisu, konkrétně s vyjádřením oddělení kultury, referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu v Karlových Varech ze dne 14. 5. 2002, v důsledku čehož měl podstatně ztíženou možnost navrhopvat důkazy. Stavební úřad totiž nařídil odstranění stavby proto, že dodatečné povolení stavby by bylo v rozporu s veřejným zájmem chráněným zákonem o státní památkové péči a prezentovaným uvedeným referátem regionálního rozvoje, oddělení kultury, který s provedenou stavbou nacházející se v památkové zóně A města J. nesouhlasí. Stěžovatel ale též nesplnil povinnost předložit doklady uloženou výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 4. 1. 2002. Oprávnění stavebního úřadu nařídil odstranění stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona proto založila již okolnost, že stěžovateli jako stavebníkovi marně uplynula stanovená lhůta pro předložení podkladů stavebnímu úřadu. Obrana stěžovatele, že upravený projekt předal oddělení kultury, referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu v Karlových Varech a dohodl, že tento projekt se stanoviskem předloží tento referát správnímu orgánu I. stupně, je pro posouzení věci bezvýznamná. Stěžovatel nebyl oprávněn splnění veřejnoprávní povinnosti dle výzvy ze dne 4. 1. 2002 přenášet na jiný subjekt a nelze proto s úspěchem tvrdit, že neseznámení se s obsahem vyjádření uvedeného referátu Okresního úřadu v Karlových Varech mu podstatně ztížilo možnost navrhopvat důkazy. Důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní námitku, že i pokud by nástavba byla považována za stavbu, došlo stejně k porušení ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, protože stěžovatel požádal o dodatečné povolení stavby a předložil stavebnímu úřadu podklady jako k žádosti o stavební povolení. Je tomu tak proto, že díkce citovaného ustanovení stavebního zákona vyžaduje pro legalizaci nepovolené stavby bezpodmínečné splnění všech zákonných podmínek. Jelikož stěžovatel nepředložil správnímu orgánu I. stupně výzvou požadované podklady, sama tato okolnost byla důvodem pro nařízení odstranění stavby.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti především namítal, že ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nevylučuje aplikaci ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu a stavební úřad je povinen se tímto ustanovením řídit. Porušení § 33 odst. 2 správního řádu mělo pro stěžovatele zásadní důsledky. Pokud by mu totiž bylo umožněno seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí, zjistil by, že oddělení kultury, referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu v Karlových Varech zaslalo projekt úpravy přístavby neúplný a navíc nevysvětlilo okolnosti, za jakých projekt získal. Správní orgán I. stupně stěžovateli proto neumožněním získání přehledu o stavu správního řízení upřel možnost uplatnit svá práva. Uvedený postup měl za následek, že správní orgány obou stupňů vycházely při svém rozhodování z neúplně zjištěného skutkového stavu věci a tato vada vedla k vydání nezákonných rozhodnutí. Krajský soud v rozporu s ustálenou judikaturou však tato pochybení správních orgánů toleroval. S ohledem na ustanovení § 20 správního řádu vyjádřil stěžovatel nesouhlas s názorem krajského soudu, že je právně nevýznamná námitka, že předal projekt Okresnímu úřadu Karlovy Vary, referátu regionálního rozvoje, oddělení kultury. Stejně tak vyslovil stěžovatel nesouhlas se závěrem krajského soudu, že již samotná skutečnost, že nepředložil vyžadovaný projekt, opravňuje stavební úřad bez dalšího rozhodnout o odstranění stavby. Je tomu tak proto, že nelze připustit výklad, podle kterého by odstranění stavby bylo sankcí za nedodržení procesní lhůty k předložení určitého dokumentu. Jediným namítaným veřejným zájmem, který by mohl

vykloučovat dodatečné povolení stavby, by byl pouze nesoulad stavby s pojetím památkové zóny. V tomto ohledu však rozhodnutí o odstranění stavby zpochybňuje jednak vyjádření oddělení kultury, referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu v Karlových Varech, které existenci stavby připouští, pokud bude upravena podle předloženého návrhu, byť jako stavbu dočasnou, a jednak i samotné odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Je tedy zjevné, že správní orgány vycházejí z toho, že samotná existence zasklené verandy není v rozporu s veřejným zájmem a pokud bude stavba upravena dle návrhu, může být povolena. V dalším pak odkázal stěžovatel na argumentaci uplatněnou v části V. žaloby. Stěžovatel odmítl také závěr krajského soudu, podle kterého vybudování konstrukce zastřešující přístavbu nelze označit za stavební úpravu podle ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Krajský soud v rozporu se skutečností totiž tvrdí, že se stavební úpravou změnilo výškové ohraničení stavby. Na výškové ohraničení ani na půdorys nemovitosti nemělo zastřešení terasy vliv, což je patrné z fotografií, jež jsou součástí soudního spisu. V dalším pak odkázal na argumentaci uplatněnou v části III. žaloby. Z uvedených důvodů se stěžovatel domáhal, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, protože odstranění stavby by pro něho nesporně znamenalo nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že i na řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se vztahuje ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. To ostatně nezpochybňoval ani krajský soud v odůvodnění svého rozsudku. Skutečnost, že se stěžovatel neseznámil s jedním z podkladů pro rozhodnutí však neměla vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že již samotné marné uplynutí lhůty, která byla stěžovateli určena k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby, muselo vést k vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Není proto rozhodné, že stěžovatel nemohl nahlédnout do jednoho podkladu, kterým bylo stanovisko Okresního úřadu v Karlových Varech, referátu regionálního rozvoje, oddělení kultury, zaslané stavebnímu úřadu dne 14. 5. 2002. Díkce ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona mimo jiné jednoznačně stanoví povinnost stavebníka předložit podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a jedině tehdy, za současného splnění dalších podmínek, stavební úřad odstranění stavby nenařídí. Tuto povinnost však stěžovatel nesplnil. Z pořízených fotografií je také zřejmé, že stavba, jejíž odstranění bylo nařízeno, zcela zásadně změnila vzhled původní stavby. Z tohoto důvodu nepostačovalo ohlášení stavební úpravy stavebnímu úřadu ve smyslu ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. S poukazem na tyto skutečnosti krajský úřad navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud především poukazuje na to, že i v řízení o kasační stížnosti platí přísná dispoziční zásada. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Činnost Nejvyššího správního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání

napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumat, přičemž tento soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí. Domáhá-li se proto stěžovatel zrušení rozhodnutí krajského soudu, i když uplatňuje argumentačně tytéž důvody, které již uplatnil v řízení před krajským soudem, je třeba, aby tvrzené důvody v kasační stížnosti explicitně uvedl. Bez bližší a nezbytné konkretizace totiž není zřejmé, které důvody často v obšírných žalobách a jiných podáních míní stěžovatel uplatnit též jako námitky kasační stížnosti.

Jestliže tedy stěžovatel v kasační stížnosti v některých směrech (podmínky pro odstranění stavby a charakter nástavby) pouze odkazuje v dalším na argumentaci ve správní žalobě v části II. a V., nevyhovuje takto formulovaná kasační stížnost požadavkům ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Je tomu tak proto, že stěžovatel důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí explicitně v kasační stížnosti neuvedl a nevymezil tak rozsah přezkoumání rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů výslovně uvedených v kasační stížnosti.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu za zcela zásadní pro posouzení kasační stížnosti je vymezení zákonných podmínek pro postup podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, od nichž se pak odvíjí neopodstatněnost konkrétních námitek kasační stížnosti.

Z dikce ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad zásadně nařídí vlastníku stavby odstranění stavby v případě, že je postavena bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby stavební úřad nenařídí pouze tehdy, pokud stavebník prokáže, že a) stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, b) jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení, c) předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Stavební zákon tedy vedle sebe stanoví více zákonných podmínek, které musí být splněny, a jen v takovém případě může být vydáno rozhodnutí o tom, že se odstranění stavby nenařídí. Chybí-li tudíž splnění byť jedné ze zákonných podmínek pro nenařízení odstranění stavby, musí stavební úřad postupovat podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b), věty první stavebního zákona a nařídí vlastníku stavby její odstranění.

Stížní bod, v němž stěžovatel namítal, že krajský soud vadně posoudil po právní stránce realizovanou změnu stavby, resp. charakter nástavby na domu stěžovatele, není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodný. Krajský soud správně dovodil, že stěžovatelem realizovaná změna stavby nesplňovala znaky stavební úpravy podle ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a že z důvodu změny vzhledu stavby nepřicházelo v úvahu ohlášení stavby podle ustanovení § 57 stavebního zákona. V tomto směru je třeba na fotografie, jež jsou součástí správního spisu, z nichž jednoznačně vyplývá, že předmětná stavební úprava zcela zásadně mění vzhled původní stavby. Předmětnou stavbu proto nelze posuzovat podle ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle něhož jen u stavebních úprav, kterými se nemění vzhled stavby, nezasahuje se do nosných

konstrukcí stavby a nemění se způsob užívání stavby postačuje ohlášení stavby. Závěr krajského soudu, že ohlášení stavebnímu úřadu nepřicházelo v úvahu byl proto v souladu se zákonem. Uvedenou stavbu bylo proto možno realizovat jen na základě stavebního povolení, které však stěžovatel neměl, a přesto stavbu nejen zahájil, ale i dokončil.

Nedůvodný je také stěžovatelem v kasační stížnosti vyslovený nesouhlas s právním názorem krajského soudu ohledně namítaného porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu ve vztahu k ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu bylo sice porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, ale nemělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je skutečností, že stěžovatel nebyl seznámen s jedinou písemností z celého správního spisu, kterou bylo stanovisko Okresního úřadu Karlovy Vary, referátu regionálního rozvoje, oddělení kultury ze dne 14. 5. 2002, jež bylo opakovaně doručeno Městskému úřadu v Jáchymově, stavebnímu úřadu dne 17. 5. 2002 a 11. 6. 2002. Tato písemnost obsahuje nesouhlas s nepovolenou stavbou nástavby na přístavbě v uliční části domu č. p. 757 a pokud se stavební úřad rozhodne pro dodatečné povolení nástavby, je třeba nástavbu upravit dle přiložených návrhů a stavbu povolit pouze jako dočasnou. Krajský soud vyšel při svém rozhodování správně z toho, že napadené správní rozhodnutí lze podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit pro vadu řízení před správním orgánem podle ustálené judikatury tehdy, pokud měla vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51). V přezkoumávané věci to znamená, že při respektování ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu by nemohlo být nařízeno odstranění stavby zasklené nástavby na stávající přístavbě v uliční části domu č. p. 757 v Jáchymově postavené bez stavebního povolení. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že i s uvedeným stanoviskem ze dne 14. 5. 2002 měl být stěžovatel seznámen, což ostatně nezpochybnil ani krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, ale tato vada sama o sobě však nemohla za výše popsaného skutkového stavu vést k vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé. Je tomu tak proto, že stěžovatel podle výzvy ze dne 4. 1. 2002, přes poučení o odstranění stavby v případě nevyhovění, nepředložil ve stanoveném termínu do 31. 3. 2002, a ani později, stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci ve stanoveném rozsahu (obsahující zejména výkresovou část pohledů na fasádu objektu - návrh úprav nepovolené nástavby - obložením dřevěným materiálem ve smyslu vytvoření tzv. pavlače) zpracovanou oprávněnou osobou ve dvojím vyhotovení, včetně technické zprávy úprav, odsouhlasenou referátem kultury Okresního úřadu Karlovy Vary. Za projektovou dokumentaci ve smyslu výzvy ze dne 4. 1. 2002 nebylo možno považovat nákresey přiložené ke stanovisku Okresního úřadu Karlovy Vary, odboru regionálního rozvoje, oddělení kultury ze dne 14. 5. 2002, které svým provedením a rozsahem nesplňují požadavky uvedené výzvy, jež navíc obsahují dvě varianty řešení dřevěného obložení. Skutečnost, že stěžovatel stavebnímu úřadu nepředložil požadované podklady nezpochybňuje ani sám stěžovatel. Za tohoto stavu nemá proto opodstatnění námitka, že pokud by stěžovatel měl možnost seznámit se se správním spisem, zjistil by, že Okresní úřad v Karlových Varech, referát regionálního rozvoje, oddělení kultury zaslal projekt úpravy přístavby neúplný. Krajský soud správně v tomto směru zdůraznil, že stavební úřad uložil stěžovateli zcela srozumitelnou povinnost, aby mu předložil projektovou dokumentaci ve stanoveném rozsahu, odsouhlasenou referátem kultury Okresního úřadu v Karlových Varech, jež byla opřena o ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, kterou stěžovatel nebyl oprávněn přenášet na jiný subjekt. Nelze proto úspěšně ani tvrdit, že neseznámení stěžovatele s obsahem uvedeného stanoviska ze dne 14. 5. 2002 mělo za následek, že správní orgány vycházely při rozhodování z neúplně zjištěného skutkového stavu věci. Je tomu tak proto, že bylo na stěžovateli, aby předložil ve stanovené lhůtě stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci. Stěžovatel projektovou

dokumentaci nepředložil ani v odvolacím řízení, byť v odvolání ze dne 12. 12. 2002 tvrdil, že předložil „návrh úprav konstrukce zakrytí ve stylu pavlače, ale k tomuto návrhu neobdržel žádné oficiální stanovisko, na základě kterého by bylo možno návrh upravit nebo doplnit tak, aby byl pro dotčené orgány přijatelný“. Za tohoto stavu, kdy stěžovatel v odvolání nenamítal porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu stavebním úřadem, ani to, že projektovou dokumentaci předložil v rozporu s výzvou nikoliv stavebnímu úřadu, ale referátu regionálního rozvoje, oddělení kultury k zaujetí stanoviska, lze se důvodně domnívat, že tomuto referátu byly předloženy pouze již zmíněné nákresy připojené ke stanovisku ze dne 14. 5. 2002, jež bylo doručeno stavebnímu úřadu dne 11. 6. 2002. Ostatně jen na tyto nákresy, a nikoliv na projektovou dokumentaci, se uvedené stanovisko odvolává. Nemá proto opodstatnění ani námitka stěžovatele, v níž poukazuje na ustanovení § 20 správního řádu, protože není ničím doloženo jeho tvrzení o předání projektové dokumentace oddělení kultury Okresního úřadu v Karlových Varech. Třeba dodat i to, že s případnými následky nesplnění výzvy ze dne 4. 1. 2002 byl stěžovatel seznámen přímo ve výzvě, kde byl poučen o tom, že pokud nebude žádost doplněna požadovanými doklady ve stanovené lhůtě, stavební úřad rozhodne o odstranění stavby. Nařízení odstranění stavby proto není nečekaným rozhodnutím a nepřipustit vydání rozhodnutí o odstranění stavby z důvodu nepředložení podkladů vyžádaných stavebním úřadem bylo výlučně v dispozici stěžovatele.

Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, že krajský soud vadně posoudil splnění zákonných podmínek pro odstranění stavby, jež jsou uvedeny v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatel se mýlí, pokud dovozuje, že nedodržení lhůty k předložení požadovaných dokladů nemůže být při správném výkladu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dostatečným důvodem pro nařízení odstranění nepovolené stavby. Řízení podle citovaného ustanovení je specifickým řízením, které zohledňuje skutečnost, že stavebník postavil stavbu bez povolení nebo v rozporu s ním a že nařízení odstranění takové stavby je možno odvrátit jen za splnění všech podmínek, které zákon stanoví. Jak již bylo uvedeno, stavební zákon vedle sebe stanoví více zákonných podmínek pro nenařízení odstranění stavby, ale pro závěr a rozhodnutí o tom, že se odstranění stavby nenařídí, vyžaduje, aby byly splněny všechny tyto podmínky. Chybí-li splnění byť jedné ze zákonných podmínek pro nenařízení odstranění stavby, musí stavební úřad postupovat podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b), věty první stavebního zákona a nařídít vlastníku stavby její odstranění. Jelikož jednou ze zákonných podmínek pro nenařízení odstranění stavby je i to, že stavebník v řízení o odstranění stavby předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, musí stavební úřad v případě nečinnosti stavebníka a nevyhovění výzvě k předložení podkladů a dokladů ve stanovené lhůtě přistoupit k nařízení odstranění stavby. Nejde ovšem o sankci za nedodržení procesní lhůty k předložení určitého dokumentu, ale jen o důsledek nesplnění výzvy stavebního úřadu, jež se opírá o zákon, protože z pořádkových důvodů nelze tolerovat nepřiměřeně dlouhou dobu existenci stavby postavené bez povolení nebo v rozporu s ním. Lhůtu stanovenou stavebním úřadem k předložení podkladů a dokladů sice není možno chápat jako lhůtu propadnou a lze proto nepředloženi těchto dokumentů napravit i po uplynutí této lhůty, nicméně marné uplynutí lhůty je signálem pro stavební úřad, aby činil kroky pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby, byť jen z důvodu nepředložení požadovaných dokladů.

V daném případě přistupovaly správní orgány obou stupňů, zejména však stavební úřad, k nečinnosti stěžovatele více než tolerantně. Podle výzvy stavebního úřadu ze dne 4. 1. 2002, která byla stěžovateli doručena do vlastních rukou dne 8. 1. 2002, měl stěžovatel předložit stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci ve stanoveném rozsahu, odsouhlasenou

referátem kultury Okresního úřadu v Karlových Varech nejpozději do 31. 3. 2002. Stěžovatel v této lhůtě požadovanou dokumentaci stavebnímu úřadu nepředložil, a přesto bylo rozhodnutí o odstranění stavby vydáno až 4. 12. 2002, tedy s odstupem více než 8 měsíců od uplynutí lhůty. Ještě v této době měl stěžovatel možnost svou nečinnost napravit a předmětnou dokumentaci stavebnímu úřadu předat. Stěžovatel však nevyužil k nápravě nečinnosti ani tuto dobu do vydání rozhodnutí a projektovou dokumentaci nepředložil ani do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu dne 14. 3. 2003.

Důvodnou není ani námitka stěžovatele, že rozhodnutí o odstranění stavby je zpochybňováno stanoviskem ze dne 14. 5. 2002, které existenci stavby připouští, pokud bude upravena, a samotná stavba zasklené verandy proto není v rozporu s veřejným zájmem. Ve stanovisku Okresního úřadu Karlovy Vary, referátu regionálního rozvoje, oddělení kultury ze dne 14. 5. 2002 je vyjádřen především nesouhlas tohoto dotčeného orgánu s nepovolenou stavbou nástavby na přístavbě v uliční části domu č. p. 757. Již z tohoto důvodu je správný závěr krajského soudu, že stavební úřad v souladu se zákonem nařídil odstranění nepovolené stavby proto, že dodatečné povolení stavby by bylo v rozporu s veřejným zájmem chráněným zákonem o státní památkové péči a prezentovaným uvedeným správním orgánem, který s provedenou stavbou nacházející se v památkové zóně A města J. nesouhlasí. Stavební úřad nemohl přistoupit ani k dodatečnému povolení nástavby pouze jako stavby dočasné, protože neměl k dispozici potřebnou projektovou dokumentaci, kterou mu stěžovatel nepředložil.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože přednostně rozhodl o tomto mimořádném opravném prostředku rozsudkem ve věci samé.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu